

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2019. február 21. és március 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **fk.vádlott** ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2018. szeptember 7. napján kihirdetett 17.Fk.430/2017/36. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 15 (tizenöt) évre súlyosítja.

A Tatabányai Törvényszéken I/4/2018. tételszámon nyilvántartott 82. sorszám alatt kezelt vászonkabát, a 83. sorszám alatt kezelt melegítő felső, a 90. sorszám alatt kezelt öngyújtó, a 91. sorszám alatt kezelt 1 pár cipő és a 92. sorszám alatt kezelt ugyancsak 1 pár cipő lefoglalását megszünteti és a 82., 83. sorszám alatti bűnjeleket **A.A.nak**, a 90. és 92. sorszám alatti bűnjeleket **fk.vádlott**nak kiadni rendeli, a 91. sorszám alatti bűnjel megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

I n d o k o l á s

Az első fokon eljáró Tatabányai Törvényszék a 2018. március 1. napjától szeptember 7. napjáig megtartott nyilvános, folytatódó tárgyalássorozat alapján meghozott, és utóbbi napon kihirdetett, 17.Fk.430/2017/36. számú ítéletével *fk. vádlott* bűnösségét emberölés büntetében (Btk. 160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d/, f/ és j/ pont), valamint 2 rb kifosztás büntetében (Btk. 366.§ (1) bekezdés b/ pont) állapította meg, ezért őt halmazati büntetésként 13 év 6 hónap **fk. börtönben** végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre, mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a büntetőeljárás során lefoglalt, illetőleg annak folyamatában létrejött bűnjelek és adathordozók további sorsáról, egyúttal kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész **fk.vádlott** terhére, súlyosítás végett, hosszabb tartamú szabadságvesztés-büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, míg **fk.vádlott** enyhítés, meghatalmazott védője és eseti gyámja elsődlegesen az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezése, másodlagosan enyhítés érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

A terhelt meghatalmazott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet ellen elsődlegesen megalapozatlanság és ennek okán annak hatályon kívül helyezése érdekében

előterjesztett, míg másodlagosan az ítélet enyhítése érdekében bejelentett fellebbezési kérelmét a Be. 604.§ (1) bekezdés c/ pontja alapján maradéktalanul fenntartotta, s elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Álláspontja szerint az ítélet valamennyi, váddal érintett bűncselekmény vonatkozásában teljesen megalapozatlan a Be. 592.§ (1) bekezdés b/, illetőleg részben megalapozatlan a Be. 592.§ (2) bekezdés a/, b/, c/ és d/ pontjai alapján, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a védői indítványok elutasítása, törvénytelenül beszerzett bizonyítékok értékelése, valamint egyes bizonyítékok iratellenes értékelése okán nem volt abban a helyzetben, hogy a bizonyossághoz legközelebb álló tényállást állapíthassa meg.

A védői érvelés szerint a terhelt első gyanúsított kihallgatása törvénytelenül történt meg, arra ugyanis eseti gyám kirendelése nélkül és a jelenlétének hiányában került sor, ami jogszabálysértő. Ezzel összefüggésben az elsőfokú ítélet is megállapítja, hogy eseti gyám kirendelésére a kihallgatás időpontjában nem került sor, ennek okára a bíróság ugyan az eljárás során magyarázattal is szolgált, ami azonban nem teszi törvényessé az amúgy jogellenes eljárást. Minderre figyelemmel a vádlott első vallomása a bizonyítékok értékelése során nem lett volna figyelembe vehető.

Hivatkozott a védő arra is, hogy az eljárás során több bizonyítási indítványt tett, amelyekkel azonban az ítélet csak részben foglalkozott, illetőleg amelyek elutasítását csak részben indokolta meg.

A korábban már részletesen kifejtett álláspontját megismételve a védelem ehelyütt arra hívta fel a figyelmet, hogy a vádlott, a vádlottal az eseményeket megelőzően együtt tartózkodó tanúk, továbbá a sértettek telefonos híváslistáinak, illetőleg a cellainformációknak a beszerzése jelen ügyben elengedhetetlen lett volna, miután pedig a büntetőeljárás során kételyek merültek fel az egy ember által történt elkövetésekkel összefüggésben, az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben szükségesnek mutatkozott vérnyomelemző szakértő kirendelése, amelyet a törvényszék egy önmagában bizonyíthatatlan feltevésre tekintettel utasított el.

A védelem érthetetlennek minősítette a vegyész szakértő meghallgatásával kapcsolatos indítványának elsőbírói elutasítását is, hivatkozva a ruházaton talált mikronyomok átfedésével összefüggésben benne felmerülő kételyekre.

A védői megítélés szerint az elsőfokú eljárás egyik legsúlyosabb hibája az antropológus szakértő kirendelésének elmaradása volt. Az elsőfokú bíróság az ítéletében többször hivatkozott a kamerafelvételekre mint bizonyítékokra, jóllehet azokból egyértelműen megállapítható, hogy rajtuk a vádlott legtöbb esetben nem ismerhető fel, ráadásul az ezekkel összefüggésben tett terhelti előadások abszolút következetlennek tekinthetők. Az ítélet indokolása keveri a bizonyított tényeket a pusztá feltételezéseken alapuló, de nem bizonyítható ténymegállapításokkal.

A védelmi álláspont szerint tehát az általa indítványozott bizonyítások eredményének figyelembevétele nélkül megalapozott ítélet hozatalára nem volt mód, így az ítélet megalapozatlan, annak hatályon kívül helyezése szükséges.

A másodlagosan az ítélet enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezését azzal indokolta, hogy ugyan az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket felsorolta, azokat azonban nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A maximálisan kiszabható szabadságvesztés 15 év lenne, amelynek 90 %-át az elsőfokú bíróság ki is szabta a fiatakorba éppen csak belépett vádlottal szemben, ennek alkalmazásánál azonban nem volt tekintettel a fiatakorú büntetlen előéletére, sem pedig arra a társadalmi milliőre, amely lehetőséget adott jelen terhelt esetében is a feltárt személyiségtorzulás kialakulására. Utóbbiak figyelembevétele esetén jelentősen enyhébb büntetést kellett volna kiszabni.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.218/2018/3-I. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést helyes indokaira figyelemmel fenntartotta, ugyanakkor a védelmi jogorvoslati kérelmeket nem ítélte alaposnak.

A ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva a szükséges és lehetséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, valamennyi releváns bizonyítékot beszerezte, azokat logikai hibától mentesen mérlegelte.

A fellebbviteli főügyészségi érvelés szerint a terhelt bűnösségére vont következtetés okszerű, törvényes a bűncselekmény minősítése is. A vádlott személyiségében rejlő társadalomra veszélyesség foka miatt az alkalmazottnál szigorúbb, kivételes, példaértékű büntetés kiszabását szorgalmazta.

A fentiekre figyelemmel a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a terhelttel szemben kiszabott büntetés tartamának felemelését indítványozta a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések korrekciója mellett.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője fenntartotta az írásbeli átiratban foglaltakat.

Részletesen elemezte a terheltnek a büntetőeljárás során tett beismerő nyilatkozatait, e körben arra mutatva rá, hogy már az első kihallgatása során is maradéktalanul biztosítva voltak a gyanúsított jogai, védője és eseti gondnoka is részt vett ezen az eljárási cselekményen.

Az ügyben az első fokon eljáró bíróság terjedelmes személyi és szakértői típusú bizonyítást is lefolytatott, a beszerezett és értékelt szakvélemények aggálytalanok voltak, a tényállás megállapításánál történő felhasználásukra is törvényesen került sor.

A védelem kritikával illette, hogy a törvényszék egyes bizonyítási indítványait elutasította, az elsőfokú bíróság azonban megfelelően számot adott ezen eljárásának okairól.

Az ügyészi álláspont az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást továbbra is megalapozottnak tartotta, annak pusztán az átiratában leírt kisebb korrekcióját indítványozta.

A terhelt büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára levont következtetést törvényesnek ítélte, az ezzel összefüggő vádlotti védekezés nem foghat helyt, az elkövetőnek fel kellett mérnie a fennálló körülmények között, hogy a fej és a nyak régió, az életfontosságú szerveket tartalmazó testtájékok támadása halálos következményekkel fog járni. A sértettek súlyos fokú alkoholos befolyásoltság állapotában voltak, közvetlen ébredés utáni állapotuk megkönnyítette a terhelt számára a jóvátehetetlen eredménnyel járó cselekmények elkövetését. A terhelt kíméletlenül, féktelenül, rendkívüli embertelenséggel, hidegvérrel hajtotta végre cselekményeit, a sérülések jellegére, a halálhoz vezető folyamat természetére figyelemmel az általa végrehajtott bántalmazás az élet kioltásával szükségszerűen együtt járó szenvedést lényegesen meghaladta.

A büntetés kiszabása körében az ügyészi álláspont arra mutatott rá, hogy miután a fiatalkorú elkövető személyisége úgy alakult, hogy sokkal könnyebben követ el bűncselekményt, a bűnelkövetés ezen fokozott veszélye közömbösíti az enyhítő körülményekként felhívott tényezők súlyát. Miután a terhelt a tizenhatodik életévét a cselekmény elkövetésekor nem töltötte be, a törvény 15 évben maximálja a vele szemben kiszabható büntetést, a többszörösen minősülő élet elleni cselekményt elkövető, személyiségében kiemelkedő társadalomra veszélyességet hordozó terhelttel szemben az egyetlen elfogadható és példás büntetés a törvény által megengedett maximum.

Összefoglalva indítványozta, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az ítélet tábla hosszabb tartamú szabadságvesztés-büntetést szabjon ki, azt a büntetési tétel maximumában állapítsa meg, az átiratban foglaltak szerint rendelkezzen a bűnjelekről, végezze el a tényállás korrekcióját, egyebekben pedig hagyja helyben az elsőfokú ítéletet.

A terhelt védője a fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú határozat kihirdetését követően bejelentett fellebbezését és az írásbeli indokolásában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, abból kiemelte, hogy az elsőfokú ítélet döntően a vádlotti beismerő vallomáson alapul, amely azonban a védői álláspont szerint alapjaiban kérdőjelezhető meg.

Fenntartotta azzal kapcsolatos nézetét, miszerint az első gyanúsítottai vallomás nem jogszerű körülmények között született, az abban foglaltak figyelembevételére nincs mód.

Továbbra is kifogásolta, hogy az eljáró hatóságok nem jártak utána annak, hogy a vádlott és ismerősei konkrétan milyen körülmények között váltak el a bűncselekmény időszakában, nem végeztek házkutatást, nem ellenőrizték, hogy a telefonjuk, a híváslisták, a cellainformációk alapján ténylegesen hazamentek-e azon az éjszakán, jöllehet az ezzel kapcsolatos vizsgálat a felmerülő aggályokat kizárhatta volna.

A védői érvelés szerint a vádlotti vallomások „fejlődéstörténete” azt bizonyítja, hogy a terhelt személyisége a védekezésére is rányomta a bélyegét, ha valamit a fejébe vett, mindaddig kitartott mellette, amíg nem szembesítették azzal, hogy addigi állításai valótlanok. A terhelti védekezés következetessége tehát több helyütt megbicsaklott, önmagában ezek alapján nem lehet megnyugtatóan tisztázni a történeteket.

Utalt a védelem a kamerafelvételeken látható körülmények megállapíthatóságának bizonytalanságára, amelyet tovább erősít az a körülmény is, hogy bár nincs adat a vádlott időközbeni átöltözésére, a különböző kamerafelvételeken a védencc eltérő ruházatban lévőnek tűnik.

Fenntartotta azzal kapcsolatos álláspontját is, miszerint a terhére rótt bűncselekmények elkövetése esetén lényegesen több vérnek kellett volna a vádlott ruházatán feltárhatónak lennie, emiatt evidensen szükséges vényomszakértő perbevezetése.

Továbbra is kifogásolta, hogy a vegyész szakértőnek nem tehette fel az ügyben felmerülő aggályokkal kapcsolatos kérdéseit, e vonatkozásban is elutasításra került a bizonyítási indítványa.

Mindemellett több bizonyíték, bizonyítékcsoport elsőfokú bíróság általi értékelését is tévesnek, pusztán feltevéseken alapulónak minősítette. Álláspontja szerint, jöllehet erre módja lett volna, az elsőfokú bíróság nem ellenőrzött le olyan információkat, amelyek nyilvánvalóan hozzájárultak volna a történeti tényállás tisztázásához.

Mindezek alapján fenntartva az elsődleges indítványát, a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta, illetőleg a törvényszék arra történő utasítását, hogy a bizonyítási indítványait teljesítve megnyugtató módon derítse fel a tényállást.

Másodlagosan indítványa körében alapvetően helyesnek ítélte a büntetéskiszabási körülmények elsőfokú bíróság általi értékelését, ugyanakkor nem kapott elég hangsúlyt annak mérlegelése, hogy a történetekben mekkora felelőssége van a családnak, a társadalomnak, az ellátórendszernek, illetőleg ezek mulasztásainak. Mindezek alapján nem tartotta indokoltnak a kiszabott büntetés súlyosítását, annak enyhítésére tett indítványt.

Utolsó szó jogán előadott felszólalásában a terhelt a védőjéhez csatlakozva kérte a terhére rótt cselekmények halált okozó testi sértés büntetteként történő minősítését. Elismerve, hogy a bűncselekményi helyszíneken társtettesként jelen volt, arra mutatott rá, hogy 15 éves gyerekként képtelen lett volna a terhére róttak véghezvitelére, anatómiai képtelenségnek ítélte, hogy a bántalmazásának ilyen súlyos következményei álljanak elő.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett többirányú fellebbezésben foglaltakra, a védelmi jogorvoslati kérelem írásbeli indokolásának tartalmára, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, továbbá a másodfokú nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítéletábra a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdései alapján felülbírálta.

A felülvizsgálat során az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, a másodfokú bíróság olyan szabálysértést nem észlelt, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának.

A nyomozati szakban lefolytatott, illetőleg az elsőfokú bíróság által foganatosított eljárási cselekményekkel összefüggésben sem tárt fel az ítélőtábla törvénysértést, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból a törvényszék által értékeltekhez képest nem kellett bizonyítékot kirekeszteni. A terhelt első gyanúsított kihallgatásának körülményeivel, jogszerűségével összefüggésben az ítélőtábla osztotta az elsőbírói álláspontot, a kihallgatásra hétvégén került sor, ezért nem volt lehetősége a nyomozó hatóságnak eseti gyám oly módon történő kirendelésére, hogy a törvényes képviselő eseti gyámként meg is jelenhessen ezen kihallgatáson szabályszerű kirendelő határozat birtokában, ugyanakkor a védő jelen volt az első kihallgatáson is, a gyanúsított terhelti jogai nem sérültek. Annak ellenére, hogy az eseti gyám tényleges kirendelésére, ezen eljárási cselekmény írásbeli realizálására csak az első terhelti kihallgatást követően került sor, a későbbi eseti gyám ezen a kihallgatáson jelen volt olyan eseti jellegű törvényes képviselőként, amely eljárási pozíciót a nyomozó hatóság kénytelen volt alkalmazni, miután a gyámkirendelés feltételei hétvégén nem álltak fenn.

Vitatható ugyan az a nyomozóhatósági eljárás, amelynek eredményeképpen a terhelt édesanyjának nyilatkozata alapján az a döntés született, hogy eseti gondnok kirendelése szükséges, ezt követően azonban a lehető legkorábbi időpontban eseti gyámként **B.B.** kirendelése megtörtént a terhelt részére, s ezt követően is maradéktalanul érvényesültek és biztosítottak voltak a gyanúsított jogok, hiszen az első érdemi kihallgatásán a védő és az eseti törvényes képviselő is jelen volt. Gyakorlati és garanciális szempontból is helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy egyértelműen megállapíthatóan a gyanúsítottnak semmiféle terhelti joga nem sérült a fenti eljárásmód során, a nyomozó hatóság a legnagyobb gondossággal látta el a feladatát, ügyelve arra, hogy lehetőség szerint megfeleljen az irányadó jogszabályok rendelkezéseinek.

Arra is figyelemmel kellett lenni, hogy a fentiek szerint csak formális értelemben megvalósított eljárási hiba orvoslására, a jogszabályok rendelkezéseinek megfelelő kiküszöbölésére már a nyomozati szakban sor került, a gyanúsított a későbbi kihallgatásai során - így a bűncselekményi helyszíneken nagy részletességgel lefolytatott eljárási cselekmények alkalmával is - maradéktalanul fenntartotta az első gyanúsított kihallgatásán általa előadottakat, oly módon, hogy közben a védője mindvégig jelen volt, illetőleg az eljárási cselekményről az eseti gyámjának értesítése is szabályszerűen megtörtént, így ezen eljárási cselekmények eredménye eljárási szempontból sem kifogásolható semmilyen vonatkozásban.

Érdemben helyes tehát az arra vont elsőbírói konklúzió, miszerint az első gyanúsított vallomás az ítéleti tényállás megállapításánál bizonyítékként figyelembe vehető, azt a releváns bizonyítéki körből kirekeszteni nem lehet.

Az ítélet felülbírálata során megállapítható volt, hogy a törvényszék a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához elengedhetetlen volt, az irányadó történeti tényállást teljes egészében felderítette, és azt helyénvaló módon is állapította meg. Ennek érdekében sort kerített a terhelt kihallgatására, a tárgyalás anyagává téve a büntetőeljárás során tett valamennyi előadását, s megfelelően eleget tett a bizonyítással összefüggő egyéb kötelezettségeinek is.

A vádlott életkorára figyelemmel nagy körültekintéssel gyűjtötte össze és vetette elemzés alá a vádlott elmeállapotával, feltárható életkörülményeivel kapcsolatos bizonyítékokat. A terheltet a büntetőeljárás nyomozati szakában az eljárási szabályok betartása mellett többször kihallgatták, kisebb jelentőségű kérdésekben megmutatkozó jelentéktelen eltérések kivételével vallomásai konzekvensek voltak. A vádlott a tárgyalási szak végén ismert módon megváltoztatott vallomására figyelemmel az elsőfokú bíróság kiterjesztette a bizonyítást a terhelt által előadottak tisztázása érdekében, majd az így keletkezett bizonyítékokat megfelelő értékelésben részesítve a megváltoztatott vádlotti védekezés valóságát helytálló magyarázattal ellátva vetette el.

Az elsőfokú bíróság perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárás további szükséges részselekményeit is, így részint kihallgatások, részint ismertetések, felolvasás útján a tárgyalás anyagává tette valamennyi releváns tanúvallomás tartalmát. A vádlotti beismerést alátámasztó, hiteltérdemlő bizonyítékok körét képezte azon tanúk vallomása, akik a vádlottal baráti, illetőleg ismerősi kapcsolatot ápoltak, és a vádbeli napon vagy együtt mozogtak a vádlottal, vagy az éjszaka folyamán találkoztak vele, őket a törvényszék a tárgyalási szakban is részletesen kihallgatta, nevezettek vallomásai a megváltoztatott terhelti védekezéssel szemben a vádlott általi egyedüli elkövetés tényét erősítette. A bizonyítékkör másik csoportját azon tanúvallomások képezték, amelyeknek előterjesztői a sértetteket a bűncselekményi helyszíneken feltalálták, illetőleg értesítették a hatóságokat.

A védővel való konzultációt követően megváltoztatott terhelti védekezésre figyelemmel az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki **C.C.t**, aki nem támasztotta alá a vádlotti előadásokat a saját szerepét illetően, és tagadta, hogy bármi köze lenne a bűncselekmény elkövetéséhez. Az ellentmondó bizonyítékokat érintő szembesítések eredménytelenek maradtak, ekkor azonban a terhelt már bizonytalan kijelentéseket tett, és a tanács elnökének felhívására sem volt képes az általa megvádolt tanú szemébe nézve megismételni a korábbi állításait. A terheltnek a módosítás folytán ellentmondásossá vált védekezése utalt az őt felbujtó személy lehetséges motivációjára is, miszerint **C.C.** rokonai konfliktusba kerültek korábban hajléktalanokkal, illetve sérelmükre bűncselekményeket követtek el, ezért volt oka **C.C.nak** a bosszúállásra. A törvényszék a fentiekkel összefüggésben megidézte az érintett két tanút, akiknek vallomásai nyilvánvaló módon nem támasztották alá a terhelt által meghivatkozott körülményeket. A fenti három tanúvallomás, illetőleg a beszerzett nyomozati és bírósági anyag alapján igazolódott, hogy a terhelt által meghivatkozott másik büntetőügy vádlottjai semmilyen kapcsolatban nem álltak a felbujtással vádolt **C.C.val**, aki nem foglalkozott sem hajléktalanokkal, sem pedig az unokaöccsével, és semmiféle indítéka nem volt arra, hogy bármelyik hajléktalant bántalmazza vagy bármelyik hajléktalan - így különösen a jelen ügy sértettjei - bántalmazására hívjon fel. A védekezés irányának megváltoztatása miatt szükségszerűen kiterjesztett bizonyítási anyagot tehát az elsőfokú bíróság törvényesen értékelte, és a terhelt által felvetett verziót, illetőleg annak lehetőségét helytálló indokolással vetette el.

A törvényszék a **D.D.**, **E.E.**, **F.F.** és tanú 41 tanúk által tett vallomások tartalmát is törvényesen vonta mérlegelési körébe, mindezek helyes értékelése mellett vont okszerű következtetést arra nézve, hogy az érintett tanúk a nyomozás megindulásakor elhangzott félinformációk, alaptalan feltételezések, illetőleg a szóbeszéd alapján hallották, illetve következtettek arra, hogy az ügyben szereplő sértettek sérelmére elkövetett bűncselekményeket esetlegesen több személy együttesen valósította meg, ezen vallomásoknak a történeti tényállás megállapíthatósága szempontjából érdemi hozadéka nem volt.

Mindemellett a szakértői vizsgálatok is egyértelmű, aggály nélküli bizonyítékokat szolgáltatottak az ügy vitássá tehető tényközleményei vonatkozásában, amely egy irányba mutató bizonyítási anyagot a törvényszék is maradéktalanul elfogadott, és egyúttal annak okszerű értékelését meggyőző indokolással látta el.

A vérnyomszakértő védelem által indítványozott kirendelésével összefüggésben helytállóan jutott a nyomszakértői vélemény egyértelmű megállapításai alapján arra a következtetésre, hogy a bűncselekményi helyszíneken feltalálható valamennyi lábbeli nyom létrehozható volt a terhelt által viselt cipővel, s ezt a körülményt a rendelkezésre álló egyéb, egy irányba mutató bizonyítékkal összevetve helyes megállapításra jutott azzal kapcsolatosan, hogy a helyszínen feltalált valamennyi lábnyom a vádlott cipőjétől származott, azaz valamennyi feltárt adat és nyom tényszerűen igazolta a vádlott nyomozati beismerő vallomásaiban előadottakat.

Az antropológus szakértő indítványozott kirendelésével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az adott időszakban, az éjszakai fényviszonyok közepette eltérő szögből, különböző megvilágítottsági adottságok mellett, eltérő kameratávolságok adta eltérő rögzíthetőségre

tekintettel a vádlott aktuális felsőruházatának megítélése alappal lehetett eltérő az egyes megfigyelők szemszögéből nézve, az ezzel összefüggő megállapítást mind a helyesen felhívott tanúk vallomásai, mind pedig a kamerafelvételen látható körülmények is alátámasztották.

Mindezek alapján - arra külön is figyelemmel, hogy a terhelt a vallomásának módosítását követően is határozottan kinyilvánította, ő látható a vizsgált fényképfelvételeken - szükségtelennek mutatkozott a védelem ez irányú bizonyítási indítványának teljesítése.

A vegyész szakértői vélemény által szolgáltatott bizonyítékok értékelésével összefüggésben is minden osztotta az ítélet tábla az elsőbírói ténybeli következtetéseket, helytállóan került elutasításra a vegyész szakértő tárgyalásra történő megidézésére vonatkozó védői indítvány is. A vegyész szakértő a büntetőeljárás során a számára feladatul előírtakat elvégezte, az általa előterjesztett vélemény egyértelmű és következetes volt, értelemszerűen nem tartozik a vegyész szakértői kompetenciába annak véleményezése, miszerint életszerű-e bizonyos ruházati tárgyak, a bántalmazással érintett egyes felületek nyomszegénysége, illetőleg az azzal kapcsolatos találgatás, hogy adott ügyben konkrétan miért ilyen módon alakultak a körülmények, egyes anyagmaradványok miatt ilyen csekély számban kerülhettek kimutatásra. Az e körülményhalmazzal összefüggő esetleges szakértői feltételezések semmilyen körülmények között sem szolgálhatnak alapjául egy minden kétséget kizáró bizonyossággal rögzítendő ítéleti ténymegállapításnak.

A rendelkezésre álló bizonyítási anyag mellett ugyancsak okszerűen került sor a vádlott, illetőleg a vele együtt tartózkodó tanúk, sértettek híváslistái, cellainformációi beszerzésének mellőzésére, az e körben kifejtett elsőbírói érvekkel az ítélet tábla mindenben egyetértett.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a büntetőeljárás során a bizonyítékok törvénytelen beszerzése nem állapítható meg, az első fokon eljáró bíróságról részéről a bizonyítékok értékelése kívánnivalót nem hagyott maga után, nem került sor jogellenesen beszerzett bizonyíték törvénytelen értékelésére, illetőleg a bizonyítékok értékelésének iratellenessége sem érhető tetten, a védői bizonyítási indítványok elutasítása pedig ugyancsak törvényesen, kellő indokolással alátámasztottan történt meg. A terhelti védelemnek a fellebbezése írásbeli indokolásában, illetőleg a másodfokú büntetőeljárás során előterjesztett és valamennyi részletében a korábbi védekezését megismétlő érvelése az elsőfokú bíróság által helyesen számbavett és részletezett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan, helytállóan értékelt bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 593.§ (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

A logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított ítéleti tényállás összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az az iratok tartalma alapján csupán abban a tekintetben szorul korrekcióra a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával, miszerint sértett 1 sértett vérének etilalkohol koncentrációja 3,11 g/l ezrelék, míg sértett 2 sértett vérének etilalkohol koncentrációja 2,74 g/l ezrelék volt a bűncselekmények elkövetésének időpontjában. Az utóbbival kapcsolatos megállapítást az elsőfokú ítélet indokolása magában foglalta, mindezeket azonban a másodfokon eljáró bíróság az ítéleti tényállás részének tekintette.

A fenti kiegészítéssel az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, mely mentes a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, erre figyelemmel az ítélet tábla a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja és (3) bekezdése szerint a kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A fentiek szerint megalapozott tényállásból a bíróság okszerűen vont következtetést a terhelt büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára, ezen túlmenően a vádlott terhére rótt élet elleni és vagyon elleni bűncselekmények minősítése is törvényes.

Jelen esetben az elkövetés konkrét körülményeit, a véghezvitel módját, ennek körében az erő kifejtések-behatások számát, mérvét, intenzitását, folyamatosságát és egyértelmű irányítottságát; továbbá a sérülések helyét és természetét; valamint a terhelt elkövetés után tanúsított magatartását, az elkövető és az áldozatai erőviszonyait, a sértettek életmódjával járó lelki, fizikai leépülés és aktuális állapotuk természetét elemezve, az elkövetéshez vezető pszichikai folyamatot is feltárva, az elkövető és a sértettek korábbi kapcsolatának alakulását is vizsgálva okszerűen vonható következtetés arra nézve, hogy a terhelt az elkövetés során előre látta a halálos eredmény bekövetkeztét (amely az élet elvételével járó következmény beállása reális lehetőségének, sőt, valószínűségének felismerésében nyilvánult meg), tudata átfogta a beálló következmények ténykörülményeit, beleértve a megvalósított magatartás és az eredmény közötti okozati összefüggés fennállását is. A szándékosság érzelmi oldalát tekintve összességében az állapítható meg, hogy a terhelt nem pusztán belenyugodott a jóvátehetetlen eredménybe, hanem számára egyenesen kíváncsi volt a passzív alanyok halálának bekövetkezése, célzatosan a sértettek életének elvételére tört. Utóbbi következtetések körében a másodfokú bíróság az egyenes és az eshetőleges szándék elhatárolása szempontjából az objektív alapú tényezőknek tulajdonított jelentőséget. A szándékosság érzelmi oldalán jelentkező körülmények részletes elemzése elsődlegesen a tárgyi körülmények, az elkövetést kísérő egyéb mozzanatok vizsgálata alapján történik. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a terhelt egyik sértett brutális bántalmazása során sem bízta a véletlenre a durva ütlegetés, rugdosás kimenetelét, kitartó jelleggel, kifejezetten nagy erővel támadta a létfontosságú szerveket, érképleteket tartalmazó testrészeket, testtájékokat, s azokon többszörös, igen súlyos kihatású elváltozásokat hozott létre. Mindez megfelelő következtetési alapot szolgáltat az egyenes szándékú ölési magatartás megállapíthatóságához.

Fentiekre figyelemmel az ítéletábra nem osztotta az elsőfokú bíróság eshetőleges életelvételi szándék fennállásával kapcsolatos álláspontját.

Az élet elleni cselekmény minősített eseteinek megállapítására törvényesen került sor, a másodfokú bíróság a törvényszék által felhozott érvek mentén helytállóan ítélte a terhelti cselekmény Btk. 160.§ (2) bekezdés d/, f/ és j/ pontjai szerint történő minősítését. Ugyanakkor az egyes terhelti beismerő nyilatkozatok alapján adatszerűen is felmerült annak a lehetősége, miszerint mindkét sértett esetében az elkövető szándéka a véghezviteli magatartás megkezdésekor a számára idegen dolgok megszerzésére, illetőleg ezáltal vagyoni haszon elérése irányult, és valójában ez (is) motiválta az elkövető szándékát. Ugyanakkor utóbbit az egyes, erre utaló terhelti előadásrészleteken kívül más bizonyíték nem támasztotta alá, a feltárt egyéb motivációk mellett az ölési cselekmények nyereségvágyból történt elkövetése (ezen minősítő körülmény további megállapítása a 2 rb kifosztás büntette helyett) minden kétséget kizáró módon nem volt megállapítható.

A bünteteskiszabás másodfokú felülbírálati során az ítéletábra is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számbavett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, ugyanakkor utóbbiak sorában a vádlott terhére rótt ölési cselekmény Btk. 160.§ (2) bekezdés d/ pontja szerint történt minősítése mellett nem vehető figyelembe a rendkívül brutális elkövetési mód, az ezzel kapcsolatos megállapítást mellőzni kellett. Az elsőfokú bíróság általi minősítés mellett a cselekmények eshetőleges szándékkal történő elkövetését enyhítő körülményként kellett volna számításba venni, utóbbi értékelés azonban az elkövetői szándék jellegével kapcsolatos másodbírói okfejtésre tekintettel nyilvánvalóan szóba sem kerülhetett.

A bünteteskiszabási körülmények egyenként és összességében történő számbavétele és értékelése eredményeként a másodfokú bíróság mindenben osztotta a fellebbviteli főügyészégi álláspontot tekintetben, hogy a terhelt által megvalósított, többszörösen is minősülő élet elleni bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya, továbbá az ölési cselekmények kirívó brutalitással történő végrehajtása, a cselekmények elkövetése után tanúsított teljes közöny a vádlott személyében rejlő olyan kiemelkedő

fokú társadalomra veszélyességre utal, amely példaértékű, kivételes, maximális tartamú büntetés kiszabását, a törvény szigorának alkalmazását indokolja.

A fentiekre figyelemmel az ítélőtábla a Be. 599.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva a többirányú fellebbezésekkel támadott ítéletet a Be. 606.§ (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával megváltoztatta, az fk.vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés tartamát a Btk. 109.§ (2) bekezdés a/ pontjában, illetőleg a 123.§ (1) bekezdés b/ pontjának I. fordulatában foglaltak teljes kimerítésével az irányadó törvényi maximum mértékére, azaz 15 évre emelte fel.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet további járulékos jellegű rendelkezései törvényesek és megalapozottak, a másodfokon eljáró bíróság egyéb vonatkozásokban a törvényszék fellebbezésekkel támadott határozatát a Be. 605.§ (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta azzal, hogy a Be. 320.§ (1) bekezdés a/ pontjának, illetőleg (2) bekezdésének, valamint a 321.§ (1) és (3) bekezdésében foglaltaknak az alkalmazásával határozott mindazoknak a bűnjeleknek a további sorsáról, amelyeket az elsőfokú bíróság bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezései nem érintettek, továbbá a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdései alapján a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetésbe beszámította a terhelt által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú ítélethirdetés napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Győr, 2019. március 6.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Vajda Edit sk.

bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2018. szeptember 7. napján kelt, 17.Fk.430/2017/36. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. március 6.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke